

MÁSODIK FELVONÁS

2.1 *A szünet vége felé, még teljes világítással, vetített képek jelennek meg a függönyön. A Pennsylvania és Atlantic City közt közlekedő vonat menetrendje, továbbá Atlantic City szállodáinak, templomai-
nak, szőnyegkereskedéseinek, jósnőinek és lokáljainak egy-egy hirdetése. Mikor a nézőtér elsötétül,
a bemondó hangját halljuk*

BEMONDÓ Az igazgatóság újabb hírekkel szolgál:

Mi újság a nagyvilágban?

A New Jersey-beli Atlantic Cityből jelentik:

*Vetített kép: a tengerpartot ábrázoló képes levelezőlap, csillámmal behintve. Rajta ez a felírás:
„Vidám élet a tengerparton”*

Ez a nagy kongresszusi város látja vendégül e héten az Ősi és Tiszteletre Méltó Emlős Rend Emberi Alcsoportjának rendes évi közgyűlését E hatalmas testvéri, hadi és temetkezési egyesület, hölgyeim és uraim, éppen hatszázévezredik évi közgyűlését ünnepli a parti sétányon. Most választották meg a következő időszakra az elnököt –

Vetített kép: Mr. és Mrs. Antrobus olyan pózban, ahogyan néhány pillanat múlva majd valóban meg is jelennek

Mr. George Antrobust, a New Jersey-i Excelsior polgárát. Bemutatjuk önöknek Antrobus elnököt és bájos, minden porcikájában emlős feleségét. Mr. Antrobus pályája hosszú és változatos. Az ő nevéhez fűződik számos közhasznú intézmény bevezetése, többek között az emelőé, a keréké és a serfőzésé. De Antrobus elnök bájos feleségének is sokat köszönhetünk, például a korcot, a szemberáncot és a cviklit. No, meg az év szenzációját: sütéshez az olajat. Mielőtt azt a történelmi jelenetet közvetítenénk, amikor Mr. Antrobus tudomásul vette megválasztását, egy fontos körülményre hívjuk fel a figyelmet. Amint bizonyára sokan tudják, az Emlős Rend e nagy ünnepségen vendégül látja a rivalizáló többi rend – vagy nevezzük úgy inkább: nagyra becsült konkurens rend –, tehát a szárnyasok, az uszonyosok, a kagylók stb. küldötteit is. Ezek ugyancsak megtartják évi közgyűlésüket a világ különböző pontjain, és most rendenként két delegátust küldtek ide. A nap folyamán később közvetítjük majd Antrobus elnök rádióköszöntőjét és üdvözlését az egész egybegyűlt élővilághoz. Hölgyeim és uraim! Most Antrobus elnököt látják!

2.2 *A vászon átlátszó lesz. Mr. Antrobus szobortalapzat mellett áll. Mrs. Antrobus ül, ruháján orchideacsokor. Mr. Antrobuson viseltes redingót, kamásni, gomblyukában piros kokárda, s arról hosszú, finom bíborszalagon rendjel lóg le. A fején színes sapka, a fez és a légionáriussipka keveréke*

GEORGE Emlőstársak, gerincestársak, embertársak, köszönöm, köszönöm. ~~Szegény jó szüleim se gondolták volna, mikor arra biztattak, álljak meg a magam lábán, hogy ekkora megtiszteltetésben lesz részem.~~

Barátaim, hosszú utat jártunk meg. ~~A boldog ünneplésnek ebben a hetében talán nem is illik, hogy hosszabban beszéljünk a nehéz időkről, melyeken túljutottunk.~~ A dinoszaurusz kiveszett (*taps*), a jég visszahúzódott; és a közönséges hideget is igyekszünk minden erőnkkel visszaszorítani.

Mrs. Antrobus tüszent, kedvesen elmosolyodik, és halkán megszólal: „Bocsánatot kérek.”

Tegnapi emlékezésünkön tisztelegtünk mindazon barátaink és rokonaink előtt, akik a fagy, a földrengés, a sáskajárás, a dögvész és ... és ... (*Köhög*) ... bizonyos nézeteltérések miatt nincsenek már közöttünk. Amint püspök urunk oly találóan mondta ... hogy izé ... oly találóan mondta ...

MAGGIE (*zárt ajakkal*) Eltávoztak, de az emlékük velünk marad.

GEORGE „Ők ugyan eltávoztak, de az emlékük velünk marad.” Azt hiszem, kijelenthetem, megjósolhatom ... teljes ... izével ... teljes ...

MAGGIE Bizalommal.

GEORGE Köszönöm, drágám. Teljes bizalmatlansággal, hogy a biztonság új időszaka virrad ránk. Az elmúlt év jelszava ez volt: „Munka”. Én a jövőre új jelszót adok ki: „Örüljete és vigadjatok!”

MAGGIE ~~George, ülj már le!~~

GEORGE ~~Mielőtt befejezném, szeretnék egy igazságtalan és rosszindulatú vádra felelni, melyet a választási harc hevében hoztak föl ellenem. Hölgyeim és uraim! Hogy én pályafutásom során nemegyszer kaecsingattam a rivális rendek némelyikére — ez a vád közönséges rágalom. Amint már az *Atlanti Hírharsona* munkatársainak is kijelentettem, nem tagadom, hogy születésem előtt néhány hónapig ingadoztam kissé az ... izé ... a tokos tollazat és a kopolyús légzés között — és még hányan viselkedtek ugyanígy az itt megjelenetek közül! —, ámde az utolsó évmillióban már élvezülő voltam, szörzettel és rekeszizommal.~~

Taps, kiáltások: „Éljen a jó öreg Antrobus!”, „Isteni pofa!”, „Georgie!” *stb.*

BEMONDÓ Köszönöm, nagyon szépen köszönöm, Mr. Antrobus. Most pedig tudom, hogy hallgatóim szeretnének néhány szót hallani a bájos emlőstől, a hitvestől és anyától – halljuk tehát Mrs. Antrobust!

MAGGIE (*fölemelkedik, műsorát leteszi a székére, és meghajol*) Kedves barátaim, nem is tudom, miért kell nekem itt beszélnem. Végére is a férjemet választották meg, nem engem. De talán mint az Asszonyok Ágy- és Asztaltársaságának elnöknője – jaj, hová is lettek a jegyzeteim, ejnye ... no, itt vannak, ni ... —, ~~röviden beszámolok néhány bizottsági ülésünkről, mely ebben a szép városban zajlott le.~~

Talán érdeklí önöket az a nagy nehezen megszületett határozatunk, hogy a paradicsom ehető. Igen, kérem, jól hallanak: a paradicsom igenis ehető. ~~Egy tengerentúli küldöttünk jelenti, hogy a selyemhernyó fonalából kelmét lehet készíteni ... nálam van épp egy kis minta belőle ... látják, milyen sima és rugalmas? Meg kell hagyni, hogy szép — bár magam jobban szeretem a kevésbé fénylő anyagokat.~~ Tartsuk-e nyitva hálószoabánk ablakát, vagy csukjuk be inkább? Tudom, hogy minden anya nagy érdeklődéssel figyeli e tárgyban folytatott vitánkat. Sajnos, a legilletékesebb szaktekintélyek még nem döntöttek. Nekem inkább az az érzésem, hogy az éjszakai levegő árt gyermekeinknek, ~~de mindkét álláspontot kiváló szaktekintélyek képviselik.~~ Hát igen, napestig folytathatnám a beszámolót – hisz amint Shakespeare mondja, az asszony dolga nem fog el sosem –, de azt hiszem, helyesebb, ha férjemhez csatlakozva én is köszönetet mondok mindnyájuknak, és leülök. Tehát köszönöm a türelmüket. (*Leül*)

BEMONDÓ Kérem, kedves Mrs. Antrobus!

MAGGIE Tessék.

BEMONDÓ Úgy értesültünk, hamarosan házassági évfordulót ünnepelnek. ~~Hallgatóim~~ ~~Nézőim~~ bizonyára szeretnék, ha jókívánságukat tolmácsolnám, és ha szíves volna még néhány szót szólni erről a témáról is.

MAGGIE Ez a kedves ~~úr~~ ~~hölgy~~ arra kér ... hát igen, barátaim ... most, tavasszal ünnepeljük, Mr. Antrobus meg én, házasságunk ötezredik évfordulóját. Nem tudom, hogy férjem is egyetért-e, de a magam részéről elmondhatom, hogy minden pillanatomban bánom... (*Döbbent nevetés*) Ugyan, mit beszélek össze! Úgy értem, egy pillanatig se bántam meg, hogy férjhez mentem. —~~Jaj, remélem, egyikük sem kapja~~

~~el tőlem a náthát!~~ — Két gyermekünk van. Mindig kettő volt, ha nem is mindig ugyanaz a kettő. Szóval, amint mondom, két jól sikerült gyermekünk van, és sok örömünk van bennük. ~~Bizony, Mr. Antrobus meg én ötezer éve házasodtunk össze.~~ Minden évforduló emlékeztet arra az időre, amikor még nem is volt házasság. Mert a házasságnak mi voltunk az úttörői. ~~Hallgatóim között akad talán több olyan asszony is, aki emlékszik még a mi keresztes hadjáratunkra, nagy esatáinkra. Hareoltunk bizony derekasan. Lámpaoszlophoz láncoltuk magunkat, és cirkuszt esináltunk a szenátusban — de végül kihareoltuk a jegygyűrűt. Egy két férfi segített nekünk, de mi tagadás, a zöme ott gáncsolt, ahol csak lehetett: azt mondták, hogy nem vagyunk elég nőiesek. Csak azért idézem föl a rosszízű emlékeket, mert a nagy győzelem óta a visszaesés bizonyos jeleit tapasztalom.~~ Férjem az év jelszavát így adta ki az előbb: „Örüljete és vigadjatok!” Félek, hogy ez egy kissé félreérthető. Az én jelszavam a következő évre: „Mentsük meg a családot!” Ötezer éve van együtt a család, ne hagyjuk elpusztulni! Köszönöm, hogy meghallgattak.

BEMONDÓ Mi köszönjük, Mrs. Antrobus.

A függöny már nem átlátszó

Szerettük volna közvetíteni a ma ugyanitt lefolyt szépségversenyt is. Antrobus elnök, a női szépség avatott bírása, a „Miss Atlantic City, 1942” címet Miss Lily Sabina Fairweathernek, a parti sétányon található tombolaszalón bájos direktiszéneke ítélte. Sajnos, időnk azonban lejárt, s még be kell mutatnom néhány jelenetben, hogyan „örülnek és vigadnak” a kongresszus résztvevői.

2.3 *Fülsiketítő zene. A függöny, fölmege.*

A parti sétány. A nézőtér az óceán. A színpad elején vörös kötélkorlát vonul végig. A zenekari árok jobb sarkából, ahol nagy, vörös ernyő vagy strandkosár áll, ugyancsak bíborszín korláttal feljáró vezet a színpadra. Szemben és jobbközépen a tengerre néző padok. Mindegyik pad mögött egy-egy utcai lámpa.

Az egész díszlet mindössze két – két méter magas – kartonlemez kulissza. Ez jelképezi a háttérben levő üzlethelyiségeket. Balról jobbra a következő felírások olvashatók rajtuk: ATLANTI KARAMELLA; aztán: JÖVENDŐMONDÓ; utána köz; majd: TOMBOLASZALON; végül: GŐZFÜRDŐ. A feliratok alatt hevenyészett ajtó; a jósnőén tarka cigányfüggöny lóg. A bal oldali proscéniumnál a zenekari árokból viharjelző nyúlik ki. Olyan, mint egy hajó árboca, keresztrudakkal. Ezekre időnként fekete korongokat akasztanak ki, hogy jelezzék a vihart vagy orkánt.

A kellékekhez tartozik még három üres kerekese szék. Ezeket a felvonás folyamán bánatos négerek tolják át többször a színen, hol balról, hol jobbról. Egy-egy kongresszusi tag halad át időnként a színen, ugyanolyan öltözetben, mint Mr. Antrobus. Van, aki higgadtan lépked, mások viháncolva lovacskáznak. Az öreg cigány jósnő az ajtóban guggol és gubacspipát szív. A tombolaszalónból a krupié hangját halljuk

KRUPIÉ (a színpad mögött) Á-kilenc, á-kilenc. Cé-huszonhat, cé-huszonhat. A-négy, á-négy. Bé-tizenkettő.

KAR (a színpad mögött) Tombola!!! Telitalálat!!!

A tombolaszalón homlokzata megremeg, néhány lányira a levegőbe emelkedik, majd visszazáll a földre, de még ott is reszket egy darabig

JÓSNŐ (pipájával gépiesen egy mit sem sejtő járókelő hátára mutat) Vesegyulladásod van. Az üzlettársad becsap Kansas Cityben. Hat unokád lesz. Sose mássz magasra! (Feláll és egy másik járókelő után kiált) Májzsugor!

Sabina jelenik meg a tombolaszalón ajtajában. Kék esőköpenyt kapott magára, de az csak alig rejti el piros fürdőruháját. Szeretné magára vonni a jósnő figyelmét

SABINA Sz-sz! Esmeralda! Sz-sz!

A jósnő krákog egyet

Megjött már Antrobus elnök?

JÓSNŐ Nem. Még nem. Eredj csak vissza! Bújj el!

SABINA Félek, hogy elkerülöm. Jaj, Esmeralda, ha nem sikerül, én belehalok. Isten bizony, belehalok. Antrobus – elnök!!! És én leszek a felesége!!! Mert ha addig élek is, én Mrs. Antrobus leszek. Esmeralda, mondd meg a jövőmet!

A jósnő krákog

Jó, ha nem akarod, majd jósolok én magamnak. *(Álmodozva nevet, és egy ujjal végigtapogatja a bal tenyerét)* Miután királynő lettem Atlantic City szépségversenyén, meg fogom nyerni a világszépségversenyt is. Antrobus elnököt elhódítom a feleségétől. Azután elhódítok minden férjet a feleségétől. Felfordítom az egész világot.

A jósnő krákog.

Egy férfi se tud majd másra gondolni, csak rám. És megkötyagosodnak. Tántorognak az utcán. Bele kell fogódzniuk a lámpaoszlopba. Te Esmeralda, ki volt az a trójai Heléna?

JÓSNŐ *(dühösen)* Hagyd abba ezt a buta locsogást! Majd akkor mutasd meg, mit tudsz, ha Mr. Antrobus erre jön! De addig ne rontsd itt a levegőt!

Sabina fölnevet. Amint visszatér a tombolaszalón ajtajához, egy csoport kongresszusi tag jelenik meg a színen, és tolakodásukkal majd megfojtják: „Ó, Miss Lily, nem ismer meg? Ugyan! Hát tavalyról, tavalyelőtről csak emlékszik rám?”

SABINA Szálljatok le rólam, fiúk! Na, eridjete csak odább! Túlságosan kis halacszkák vagytok ti nekem. Mi volt ez, Mr. Simpson? Megőrült? Kinek néz maga engem? Tőlem még az ilyen kis senki is szórakozhat, akivel akar, de engem hagyjon ki a játékból! Igen! *(Bemegy; a tagok nyerítve röhögnek és utána tódulnak)*

2.4

A jósnő fölkel, pipáját lerakja a zsámolyra, terjedelmes szoknyáját elrendezi, ránt egyet a pruszlikján, és ringó csípővel, mint valami kacér kislány, végigsétál a közönség előtt

JÓSNŐ Tessék! Megmondom a jövőndöt. *(Krákog)* Nem nagy dolog. Leolvashatják mindenkinek a homlokáról. Gyerekjáték! De ki tudja megmondani a múltjukat? He? Azt ugyan senki! Hogy az ifjúságuk – hová szaladt? Elslisszolt, míg nem néztek oda. Amíg aludtak. Vagy döglöttek, részegen! Pfuj! Maguk is olyanok, mint régi barátaink, az Antrobus házaspár. Egész éjszaka ébren hánykolódnak: a múltjukon töprengenek. Ugyan minek? Mi belőle a tanulság? Semmi.

~~Hát, töprenghetnek! Törjék a fejüket! Én bizony nem tudom a múltat. De más se tudja. És ha valaki azt ígéri, hogy megmondja a múltjukat, az csaló. *(Hirtelen az egyik széket toló négerre üvölt)* Gutaütés! *(Visszafordul a közönséghez)* Úgy látszik, senkit sem érdekel a sorsa. *(Krákog)* Nini, látok valakit maguk között – nem akarom zavarba hozni az illetőt, hogy rámutassak, de jól figyeljen mindenki, hátha ő az: a jövő évben elpattan benne a rugó, tudják, itt, a bordái közt. Elviszi a búbánat, a depresszió. Ott van a szája szögletében. Rájön, hogy öröme született, de elpuskázta az életét. Elviszi a búbánat, a depresszió ... Ne nézzen tükörbe! Könnyen kijön a sodrából – és vigyázzon: mérgelednie életveszélyes! *(Előrelép, bizalmas hangon folytatja)* Most azt szeretnék, ugye, hallani, mi lesz a közeljövőben barátainkkal, Antrobusékkal? Nem kell bővebb magyarázat, sokszor látták maguk is, nemcsak én ... *(Krákog)* ... hogy kergül meg a férfi. Ó, a Nagy Ember! Aki feltalálta a puskaport és a spanyolviaszt! **Lobbot vet a vére. Elveszti a fejét. Aztán lecsillapul, és ül lustán a babérokon: „Szultán vagyok, legyezzenek a rableányaim!”** Maguk is éppoly jól tudják, mint én, hogy mi következik. Eső, eső, iszonyú, végtelen eső. A vízözön. De addig még történik valami – valami csúnya, valami szégyellnivaló. **Lesz, aki azt mondja rá: „Fulladjon meg inkább! Kár megmenteni! Ha ilyen**~~

~~a világ, pusztuljon el inkább!” Látom az areukon. De nines igazuk. Süssék meg az örökös kételyeket és kétségbeesést!~~ Megint szűk lesz a vészkijárat. És csak egy maréknyi marad meg. A többi elpusztul – mind, mind! (*Széles, kaszázó mozdulattal mutat a színpadra*) Az állatok közül is alig marad meg néhány. Minden fajtából egy pár, egy nőstény meg egy hím, összesen kettő.

A színpadon és a zenekari árokban kongresszusi tagok feje bukkan fel. Csúfolják

KONGRESSZUSI TAGOK Sarlatán! Ünneprontó! Nőstény Jeremiás! Csaló!

JÓSNŐ Aki mondja! Legalább addig hallgatnátok rám, míg nem késő! Mit gondolsz, veled mi lesz?

KONGRESSZUSI TAGOK Károgó varjú! Na nézd a koszost! Pálinkabutykos, ciha, rongyzsák!

JÓSNŐ Úgy, úgy! Csak öltögesd a nyelved! Akkorára úgyse ölheted, hogy magad nyald le a homlokodról a halál verítékét. Késő is, hogy most kezdjétek az özönvizet meregetni leveseskanállal. Volt elég időtök. De elgatyáztátok!

KONGRESSZUSI TAGOK Örüljünk és vigadjunk! (*Eltűnnek*)

A jósnő balra figyel, és mutatóujját az ajkára teszi

~~**JÓSNŐ** Már jönnek Antrobusék. Hihh! Akikben reménykedünk. Akikért reszketünk. Akik — mi vagyunk, mi magunk!~~

2.5 *Balról belép az Antrobus házaspár Gladyszel*

MAGGIE Gladys, húzd be a hasad!

GLADYS De mama, olyan fárasztó!

MAGGIE Szörnyű, hogy az új elnöknek ilyen kis mackólánya legyen. Próbálj végre hölgyhöz illően viselkedni!

JÓSNŐ Ojjé, ezt már elmondta vagy százmilliárdszor!

MAGGIE Szent Isten! Hova lett Henry? Az előbb még itt volt. Henry!

Hirtelen nagy kavarodás támad. Balról egy kerekesszék gurul be. Körülötte Henry és egy néger ugrál felhevülten

HENRY (*csúzlival a kezében*) Kilövöm mindjárt a szemed, hé! Majd megtanítlak én kesztyűbe dúdálni, megállj!

NÉGER (*ugyanakkor*) Te, te kölyök, vigyázz! Fel ne bosszants, mert ellátom a bajod!

GEORGE Henry! Mit csinálsz?! Teszed le azt a csúzlit!

MAGGIE (*ugyanakkor*) Henry! Henry! Miféle viselkedés ez?!

JÓSNŐ Nagyon helyes, fiatalember. Túl sokan vagyunk a világon. Magának mindenki útjában van. Még jó, hogy saját maga nem. (*Bemegy a bódéjába*)

HENRY Én nem akartam semmi rosszat, én csak vicceltem!

NÉGER Micsoda dolog ez? Hogy mertél hozzányúlni?! Mars innét, egy, kettő! (*Morogva tolja ki a színről a széket*)

GEORGE Henry, mit csináltál?

HENRY Mindenki mindjárt őrjöng! Lökdösik ide-oda az embert! De majd megbánja ez a nyikhaj! Megtanítom én tisztességre!

GEORGE Add ide azt a csúzlit!

HENRY Nem adom! Bolond voltam, hogy veletek jöttem! Bár sose jöttem volna ide! Minek is élek

egyáltalán!

MAGGIE Ugyan, Henry, ne izgasd magad minden szamársággal! Igazán nem tudom, mit kezdjünk már veled. Tedd szépen zsebre azt a csúzlit! És ne ártsd magad mindig a mások dolgába!

GEORGE Legközelebb majd otthon hagyunk. Nem tartom miattad örökké a hátam.

MAGGIE Ugyan, felejsük már el az egészet! Fújjuk ki magunkat, mindjárt lecsillapszunk! Nagyszerű ez a tengeri levegő!

2.6 *Egy elhaladó kongresszusi tag meghajol Mr. Antrobus előtt. Az elnök visszabólint*

Kinek szóltál, George?

GEORGE Senkinek. Ez volt az ellenjelöltem a választáson.

MAGGIE Az ellenjelölted?! *(Hirtelen megfordul, és ernyőjét rázza a távolodó tag felé)* Az én férjem nem szól magához. Tudja? De nem is fog soha!

GEORGE Ugyan, Maggie!

MAGGIE Még van képe azok után, amiket összehazudott rólad a beszédében! Szemenszedett hazugság volt az egész!

GLADYS és **HENRY** Mama, mindenki téged néz! Mindenki rajtad nevet!

MAGGIE Vegye tudomásul, hogy az én uram SZENT, valóságos SZENT, és maga nem méltó rá, hogy megszólítsa őt az utcán!

GEORGE Maggie, Maggie, elég legyen már!

MAGGIE Nahát, George, hogy te milyen gerinctelen vagy! Hát ha te nem tudsz helytállni magadért, majd helytálllok én!

GLADYS Mama, rémesen viselkedsz, nem vagyunk otthon!

MAGGIE *(elneveti magát)* Hát ez jólesett. Mindjárt jobban érzem magam. Csak lett volna itt a felesége is, hogy hallja! Na, gyerekek, most mihez volna kedvetek?

GLADYS Papa, ~~beleülhetek egy felköthetek~~ a lábamra olyan guruló ~~székbecipőt?~~ Mama, hadd ~~üljek belevegyek fel~~ egy olyan ~~székbecipőt!~~

MAGGIE Azt már nem, kedves kisasszony. ~~Ha fáradt vagy, leülhetsz akárhol.~~ Nekünk nincs pénzünk ilyen ostobaságra!

GEORGE Na, annyi azért még akad. Ez itt a helyi specialitás.

MAGGIE Szerinted tehát van pénzünk! Mikor az is csoda, hogy futotta ~~eipőre kabátra~~ a gyerekeknek, és egyáltalán kitehetik a lábukat az utcára! ~~Szóval meg kell érnem, hogy a nagy gyerekeimet kocsiban tologatják?!~~

GEORGE Vagy nyaralunk, vagy nem. Egy kis szórakozást talán csak megengedhetünk magunknak! Igazán megbolondítod az embert, Maggie!

MAGGIE Jó, jó. Tőlem mehettek. Én majd leülök itt a padra, és nevetek rajtatok. A dolláromat pedig csak ide, a kezembe! És jegyezzétek meg, hogy egész nap esni fog. Mindjárt nyakunkon a zivatar. Érzem a csontjaimban. No, menjetek csak, eridjetek, szórjátok a pénzt! Én koplalok tovább. Ahogy koplaltam eddig is. Úristen, de mennyit!

Egy tag kidugja a fejét a gőzfürdő ablakán, és felvonja a szemöldökét

KONGRESSZUSI TAG Helló, George! Mi újság? Elment az eszed? Még ide is magaddal cipeled az egész családod?

MAGGIE Micsoda beszéd ez?

A tag visszahúzza a fejét, és becsukja az ablakot

GEORGE Mit gondolsz, Maggie, az én türelmemnek nincs határa? Az isten szerelméért, hát nem dolgoztam még eleget? Hát nekem már sose lesz vakációm? És annyi örömet se szerezhetek a gyerekeimnek, hogy ~~beültessem~~ **öketfelvehessenek** egy ilyen gurulós ~~vacakbacipót?~~

MAGGIE *(kinyújtott keze fejével kémleli az esőt)* Hát egy bizonyos: mindjárt esni fog, és hozzád még jönnek a rádiótól is.

GEORGE Vigyázz, Maggie! Az embernek néha a családjából is elég. Figyelmeztetek, vigyázz!

2.7

Sabina kilép a tombolaszalomból. Fodros, vörös selyem fürdőruha van rajta. 1905-ös divat. Vörös harisnya, cipő és napernyő. Félénken meghajol Mr. Antrobus előtt, aztán a feljáró felé tart. Mr. Antrobus és a gyerekek rámeresztik a szemüket. Mr. Antrobus gáláns meghajlással viszonozza az üdvözlést

MAGGIE Hogy beszélhetsz ilyen butaságokat, George? Neked van a világon a legrendesebb családod.

GEORGE Jó reggelt, Miss Fairweather!

Sabina eltűnik a zenekari árokban az ernyő vagy strandkosár mögött

MAGGIE Ki az ördöghöz beszélsz?

GEORGE *(önelégülten, álszerénységgel)* Hm ... hm ... csak egy ... szolembéki király.

MAGGIE Micsoda? Egy szót sem értek.

GLADYS Mama, ugye milyen szép volt ez a néni?

HENRY Papa, igazán bemutatnád neki.

MAGGIE Gyerekek, csönd legyen, egy szót sem értek! – Mit mondtál, George?

GEORGE Hogy ... ööö ... egy kis ismerősöm. Nagyon rendes, tisztességes lány.

MAGGIE Kicsoda?

GEORGE Tudod, az a lány, aki megnyerte a szépségversenyt – Miss Atlantic City, 1942.

MAGGIE Hm! Én Sabinának néztem.

HENRY *(a korlátnál)* Ismeri a vízirendőr is, tudod, mama? Irtó jól ismeri.

GEORGE Henry, gyere onnan! Minden tekintetben derék lány. Idős anyjának egyetlen támasza.

MAGGIE Akárcsak Sabina. Szakasztott Sabina. És akkor is jégfal kellett hozzá, hogy megtudd, ki az a Sabina. Henry, gyere már onnan, ülj le ide, a padra ...

GEORGE Ugyan, kérlek, egészen más, mint Sabina. Egyetemet végzett. Méghozzá kitűnő eredménnyel.

MAGGIE Henry, ülj ide szépen, fiacskám, anyád mellé! Te meg, Gladys ...

GEORGE *(leül)* A mostoha körülmények miatt volt kénytelen eljönni direktreznék ebbe a tombolaszalomba. De nincs még egy lány az országban, akinek olyan szigorúak a nézetei, mint neki.

MAGGIE Csakugyan? Tudod, mit? Beszéljünk másról! Képzeld, Henry, még sose láttam cethalat!

GEORGE Hét nyelven beszél, és a kisujjában is több a kultúra, mint amennyi rád egész életedben ragadt.

MAGGIE *(erőltetett nyájassággal)* Ez szép, George. Örülök, hogy ilyen magas képzettségű lányok vannak a tombolaszalomban. Nézd csak, Henry, mi az ott? *(A viharjelzőre mutat, melyen*

egy fekete korong látszik)

HENRY Jé, mi az, papa?

GEORGE Melyik? Ja! A viharjelző. Egy fekete korong rossz időt jelent, kettő vihart, három orkánt, négy pedig a világ végét.

Amint nézik, a második korong is fölkerül az első mellé

MAGGIE Úristen! Szaladok és vásárlók hamar esőköpenyt mindannyiunknak.

GLADYS *(fejét az apja vállára hajtja)* Ne menjünk még, mama, oly jó itt ülni! Hogy nő az óceán, mindig nagyobb! Ugye, milyen szép, papa?

MAGGIE Szép. És már nekem se kell több a boldogsághoz, mint hogy lássak végre cethalat is.

HENRY Képzed, mama, mi kettőt is láttunk. Itt, az előbb. Kongresszusi küldöttek voltak. Mindjárt megkeresem valamelyiket.

GLADYS Papa, kérdezz tőlem valamit! Valami nehezet!

GEORGE Na jó ... hát mekkora az óceán?

GLADYS Te mindig csak ugratsz engem, papa. Az óceán-háromszázhatvanmillió-négyzetkilométer-és-a-föld-felületének-háromnegyed-részét-foglalja-el-és-a-legmélyebb-pontja-tizenegyezerméter-és-az-átlagmélysége-négyezer-méter.

MAGGIE *(fölkel)* Hát én indulok, megveszem a négy esőköpenyt. Úgy látom, romlik az idő. Csak ki ne törjön a vihar, míg készen nincs a rádióriport. Egy órácskánk lehet még addig.

HENRY Jaj, csak már jönne az a vihar! – És előtte a nagy zzzz! Remélem ...

MAGGIE Hallgass, Henry! – Te George, az jutott az eszembe, hátha olyan szörnyű vihar jön, hogy szárazon rosszabb, mint a vízen. Hogy hajón biztosabb.

HENRY Ott egy bárka a móló végében!

MAGGIE Nagyszerű! Legyen rajta a szemed, fiam. Te meg, George, hunyd le egy kicsit a magadét, és szundíts egyet a rádióadás előtt!

GEORGE Mennydörgős mennykő! Már azt is te szabad meg, mikor nyissam ki és mikor hunyjam be a szemem? Eredj a dolgodra, vásárolj meg inkább az esőköpenyeidet!

MAGGIE Na, gyerekek, most tíz percig szaladgálhattok itt. De csak tíz percig. És Henry, vigyázz magadra! Te meg, Gladys, maradj mindig a bátyád mellett, nehogy elveszítsétek egymást!

A gyerekek elfutnak

Nem lesz szükséged valamire, George?

A tombolaszalomból és az Atlanti Karamella-boltból tagok dugják ki a fejüket. Hangok hallatszanak a zenekari árokból is

TAGOK George! Geo-rr-ge! George! Mért nem hagyta otthon a vén tyúkketrecet, George! Georgie, az idomítás csodája!

MAGGIE *(az ernyőjét rázza feléjük)* Ostoba fajankók! Az mind, egytől egyig! Már az is baj, ha valaki magával hozza a feleségét a kongresszusra? *(Indul)* Csak azt tudnám, mi bajuk örökké a családdal! Tudnak jobbat helyette? *(Kimegy)*

2.8

Mr. Antrobus lehunyja a szemét. A jósnő kilép a bódéjából, és baloldalt előrejön, egészen a proscéniumig. Odatámaszkodik, és csúfondárosan figyel Sabinát

JÓSNŐ Nicsak! Most jön ő!

SABINA *(félhangosan suttog)* Mit csinál?

JÓSNÓ Téged vár. Vegyél mély lélegzetet, édeském, harapd össze a fogad, aztán usgyi neki!

SABINA Ideges vagyok. Az egész jövőm ettől függ. Jaj, de ideges vagyok!

JÓSNÓ Ugyan, ne légy szamar! Hát mit akarsz még? Ez az ember negyvenöt éves. Most kergült meg egy kicsit. Hogy elnök lett belőle. ~~Más nője sose volt, csak a felesége. És ha arra ránéz, mindjárt eszébe jut, hogy az asszony előtt nincs titka, nincs olyan apró baklövése, amiről az ne tudna.~~

SABINA *(suttog)* Nem értem, mért ver minden új ügynél olyan rémulten a szívem!

JÓSNÓ *(a színpad közepére áll, onnan figyeli a most következőket)* Kezdek unni.

SABINA Mondd meg előbb a jövőmet!

A jósnő száraz nevetést hallat, és olyan mozdulatot tesz, mint aki valami számárságra legyint

(Köhög) Jaj, kedves Mr. Antrobus ... kérdezhetnék magától valamit?

GEORGE Tessék? ... Ó, hogyne, természetesen! Parancsoljon velem, Miss Fairweather!

SABINA Mr. Antrobus ... én olyan boldogtalan vagyok. Mert ... mert a maga szemében bizonyára én se vagyok különb, mint a többi lány, aki szépségversenyekre jár.

JÓSNÓ Jól kezdi!

GEORGE Dehogysis, kérem, én igazán megértem.

JÓSNÓ Most kapcsolj rá! Most üsd a vasat!

SABINA Tudtam, hogy meg fog érteni! Anyukám is mondta épp ma reggel: „Hallod, Lily, az az aranyos Mr. Antrobus azért adta neked az első díjat, mert azonnal látta, hogy másféle vagy.” ~~Hát bizony, Mr. Antrobus, nehéz a tisztességes lánynak.~~

JÓSNÓ Hohó! Ez már azért egy kicsit erős!

GEORGE No de kedves Miss Fairweather! ...

SABINA Nem is tudja, milyen nehéz! Hogy is tudhatná a drága felesége és kislánya mellett! Jaj, még sose láttam olyan finom asszonyt, mint Mrs. Antrobus. Ó, bár egyszer én is olyan lehetnék!

GEORGE Ugyan, ugyan, Miss Fairweather, nagy a világ, és jobb is így talán, hogy izé ... hogy nem vagyunk mind egyformák.

SABINA Mily csodálatos az, amit mond. Mily fennkölt, mily nemes! ... Mr. Antrobus, ugye, van néhány szabad perce? ... ~~Félek, hogy az öltözetem itt a sétányon kissé feltűnő ... nem ülne le egy pillanatra ott lenn, az ernyő alatt?~~

~~**GEORGE** Dehogynem ... de igazán csak egy pillanatra ...~~

~~**SABINA** Ott egy nyugágy. Mert tudja, fFáradtnak látszik. Mondta is reggel anyukám: „Lily, remélem, Mr. Antrobus majd kipihen egy kicsit magát. Mert azon a szép, férfias arcán bizony mély árkok húzódnak.” Ugye, nagyon sokat dolgozik, Mr. Antrobus?~~

JÓSNÓ Ez tombola! Telitalálat! *(Bemegy a bódéjába)*

SABINA Most majd egy csöppet lepihen. Én nem szólok egy szót sem, nem, nem. Csak ülök maga mellett – és büszke vagyok rá, hogy a nyugalma őrizhetem. Ugye, megengedi?

GEORGE *(megfogja a lány kezét)* Miss Fairweather ... maga ... egészen elkapat.

2.9 **SABINA** Egy pillanat! Valamit mondanom kell a közönségnek! Hölgyeim és uraim! Én a következő jelenetet ma este nem játszom el. Nem hosszú az egész, de jobb lesz, ha átugorjuk.

Elmondom a tartalmát, és mindjárt a következőnél folytatjuk majd. Hát szóval ez a jelenet ...

GEORGE *(a foga között)* Miss Somerset!

SABINA Sajnálom, nagyon sajnálom, de ma át kell ugranunk. Mindössze egy rövidke párbeszéd kettőnk között, s végül ő úgy határoz, hogy otthagyja a feleségét, Renóban elvállik, és nyomban összeházasodunk. Ennyi az egész.

GEORGE Fitz! Halló, Fitz!

SABINA Most már úgyis tudják, tehát nyugodtan onnét folytathatjuk, ahol maga azt mondja ...

MR. FITZPATRICK *(dühösen beront)* Miss Somerset, ragaszkodunk hozzá, hogy végigjátssza a jelenetet!

SABINA Sajnálom, Mr. Fitzpatrick, de nem tudom, és nem is akarom. A közönség a tartalmát már ismeri, hát folytassuk tovább.

Más színészek is a színpadra szállingóznak, hogy a botrány tanúi legyenek

MR. FITZPATRICK És mért nem tudja eljátszani?

SABINA Mert olyan részek vannak benne, amelyek itt többek érzékenységét is sérthetik. Márpedig a színház nem arra való, hogy a nézőket sértegessek.

MR. FITZPATRICK Miss Somerset, szedje, kérem, a holmiját, és távozzék! Majd értesítem a helyettesét, és az ügyet átadom a színházi törvényszéknek!

SABINA A helyettesemet leküldtem feketéért, és jegyezze meg, hogy ha a törvényszék büntetést akar fizettetni velem, fellebbezek akár a Legfelsőbb Bírósághoz is. Ugyan, kérem, nyugalom! Nincs értelme, hogy idegeskedjünk!

MR. FITZPATRICK és **GEORGE** De miért nem játssza ... mi a kifogása ellene?

SABINA Hát ha tudni akarják, ma estére meghívtam valakit. Ott ül a nézőtéren. Szegénykém, az ő élete valóságos kálvária. És a világért sem akarom, hogy ezt a jelenetet végig kelljen néznie. A szerző nyilván nem gondolt rá, hogy van a közönség közt más asszony is, akit ugyanúgy taszított el a férje. ~~Hogy mi történt a barátnőmmel? Azt ugyan harapófogóval se húznák ki belőlem ... de ... hát h~~Húsz évig éltek együtt, ~~na,~~ és míg a férje meg nem gazdagodott, ő mosott rá, valósággal a cselédje volt.

MR. FITZPATRICK Miss Somerset, a barátnője megbocsát magának, de el kell játszanunk mind-egyik jelenetet.

SABINA Nincs az a hatalom, amiért én elmondjam például azt, hogy „a férfi minden hét évben kinövi a feleségét” ... meg ... meg hogy „e téren egyedül a mohamedánok álláspontja bec sületes”. Nem! Nincs az a hatalom!

MR. FITZPATRICK Miss Somerset! Menjen az öltözőbe! Én fogom olvasni a szerepét.

SABINA Itt már mindenki megbolondul!

GEORGE Hagyd a fenébe, mindegy. Ugorjuk át a jelenetet!

MR. FITZPATRICK Erre még visszatérünk.

Mr. Fitzpatrick és a színészek kifelé indulnak

SABINA Köszönöm. Tudtam, hogy maga meg fog érteni. Úgy csináljuk, ahogy mondtam. Szóval Mr. Antrobus válni akar, hogy elvehessen engem. Mr. Antrobus, most maga jön: „Bizonny, nem lesz valami könnyű odaállnom ezzel a feleségem elé.”

A színészek eltűnnek

GEORGE *(fől-alá jár, kezét a homlokára szorítja)* Várjon csak, nem találok még vissza! „A feleségem nagyon keményfejű.” Ööö ... erre maga azt mondja, hogy ... ööö ... Hát bizony, Miss Fairweather, akarom mondani, kedves Lily, nem lesz valami könnyű odaállnom ezzel a feleségem elé. Neki is vannak érzelmei!

SABINA Vedd tudomásul, George, másoknak nincsenek érzelmei! Nem úgy, mint nekünk: elnököknek, szépségkirálynőknek. ~~Vedd tudomásul, hogy másoknak nincsenek érzelmei, azok legföljebb képzelődnek! De két hét múlva már vígan bridzselnek tovább, és mozi-ba járnak. Hallgass ide, drágám, az egész világon alig akad magunkfajta ember! A többi szalmabáb. Belül üres.~~ Most, hogy elnök lettél, majd te is rájössz. Nézd, drágám, az emberiség színe-java egyetlen kis titkos társaság! A mi társaságunk. És csak mi tudjuk, hogy a világot nekünk teremtették. Mert mi az, ami az életben ér valamit? Kettő: az élvezet meg a hatalom. Minden más: halálos unalom. Magad is tudod. Élvezet és hatalom nélkül mi az élet? Hányinger. Na – gyere ide!

(Hozzásimul. Csókolódnak)

Na látod.

Hát ha jön a feleséged, mi sem egyszerűbb: elébe állsz, és megmondod neki.

GEORGE Hallod, Lily, csodálatos egy nő vagy!

SABINA Persze hogy az vagyok.

2.10

Behúzódnak az ernyő mögé. Nem látni őket. Távolról égzengés. A harmadik korong is feltűnik a viharjelzőn. Távoli mennydörgés. Mrs. Antrobus jelenik meg csomagokkal. Körülnéz, baloldalt leül egy padra, és a zsebkendőjével legyezi magát. Gladys jobbról belép, két kongresszusi taggal a nyomában. Gladys lábán piros harisnya

MAGGIE Gladys!

GLADYS Megjöttem, mama!

MAGGIE Gladys! Honnét szedted ezt a szörnyűséget?

GLADYS Ii-gaa-záán, ma-ma! Hisz ez a papa kedvenc színe!

MAGGIE Takarodj vissza a szállodába!

GLADYS Nem megyek! Jusst se! Igenis, ez a papa kedvenc színe!

MAGGIE Nem mész? Jó! Csak maradj! Legalább apád látja, milyen vagy. Maradj csak itt!

GLADYS Én ... inkább ... visszamegyek ... ha gondolod ... hogy nem fog ... tetszeni neki.

MAGGIE Nekem mindegy! Engem nem érdekel, mi lesz. Az se, ha a világ legnagyobb viharja tör ki a fejünk fölé. Hadd törjön! *(Összekulcsolja a kezét)* És a bátyád?

GLADYS *(elfogódott hangon)* Itt lesz valahol.

MAGGIE Itt lesz? Mit bánod te, mi? Legföljebb megint bajba kerül! Mindegy! Az sem érdekel. Igazán nem tudom, hová lett apád!

Nevetés az ernyő mögül

GLADYS Azt hiszem, ő az ... *(Kihajol a korláton)* ... Te mama, nézd csak! A piros ruhás nénivel beszél.

MAGGIE Igen? *(Szünet)* Akkor megvárjuk. Ülj szépen ide mellém, és ne izegj-mozogj ... most mit bógsz?

Távoli mennydörgés. Mrs. Antrobus betakarja Gladys harisnyáját egy esőköpennyel

GLADYS Nem tetszik neked a harisnyám?

2.11

~~Két rádióriporter robog be a színpadra mikrofonnal, állvánnyal és egyéb tartozékkal. A jósnő megjelenik a bódéja ajtajában. Más szereplők is odagyűlnek bávészcodni~~

ELSŐ RÁDIÓRIPORTER Hála az égnek! Legalább Mrs. Antrobust megtaláltuk! És Mr. Antrobus? Mióta keressük már! Azonnal kezdenünk kell a világtársaság riportját.

MAGGIE (*nyugodtan*) Minden percben jöhet.

RÁDIÓRIPORTER Mrs. Antrobus, ha késni talál a férje, nem adna helyette interjút a rádióknak? Ez az egész év legfontosabb riportja.

~~Sabina kilép az ernyő mögül, Mr. Antrobus követi~~

MAGGIE Nem. Nem adok. Nincs semmi mondanivalóm.

RÁDIÓRIPORTER Akkor segítsen, kérem, megkeresni! Mert mindjárt itt a vihar! Mi az, hogy vihar? Orkán! Özönvíz!

~~Sabina kilép az ernyő mögül, Mr. Antrobus követi~~

MÁSODIK RÁDIÓRIPORTER (*meglátja Mr. Antrobust a feljárón*) ~~Joe! Joe! Nézd csak! Ott van!~~

RÁDIÓRIPORTER Az isten szerelmére, Mr. Antrobus! Öt percben belül sugároznunk kell önt! Volna szíves kipróbálni a mikrofont? Csak annyit ~~kérünk~~kérek, hogy kezdje meg lassan az ábécét.

GEORGE (~~merev arccal, súlyos léptekkel megy föl a feljárón. Amikor a színpad a melléig ér, megáll, és tekintélyt parancsoló hangon szólítja meg a rádióriportereket~~) Majd elkészülök én idejében. Addig menjenek innen! Igen. ~~Hagyjanak~~Hagyjon magunkra! A feleségemmel akarok beszélni.

RÁDIÓRIPORTER (*panaszos hangon*) De Mr. Antrobus! Ez az év legfontosabb rádióriportja!

~~A rádióriporterek visszahúzódnak visszahúzódik a színpad szélére. Sabina odasurran a feljáratra, Mr. Antrobus háta mögé~~

SABINA (*suttog*) Ne hagyd szóhoz jutni! Tudod, itt érvek nem számíthatnak.

GEORGE Maggie, kiköltözöm a szállodából. És elmegyek. Végleg. Miss Fairweathert veszem feleségül. De rólatok gondoskodni fogok, bőkezűen. Néhány év múlva majd te is belátod, hogy így volt a legjobb. Ez minden mondanivalóm.

RÁDIÓRIPORTER Remélem, Mr. Antrobus, készen van. Ez az év legfontosabb rádióriportja.

KRUPIÉ A-kilenc, á-kilenc. Dé-negyvenkettő, dé-negyvenkettő. Cé-harminc, cé-harminc. Bé-tizenhét, bé-tizenhét. Cé-negyven, cé-negyven.

GLADYS Te mama, mit mondott a papa? Nem értek egy szót se!

KAR Tombola! Telitalálat!

RÁDIÓRIPORTER Mr. Antrobus, csak annyit ~~kérünk~~kérek, próbálja ki a hangját az ábécével!

GEORGE Menjenek innen! ~~Hagyjanak~~Hagyjon békén!

MAGGIE (*nyugodt hangon, lesütött szemmel*) George, én addig szóba sem állok veled, míg az arcodról le nem törölöd azokat a ronda vörös foltokat.

GEORGE Nincs semmi beszélőnivalónk. Amit mondtam, megmondtam.

SABINA Óriási!!!

GEORGE Elismerem, hogy derék asszony vagy, Maggie, de ... de a férfi azért férfi, hogy a maga útját járja.

MAGGIE Jó. De ötezer évi házasság után néhány szavam talán csak nekem is lehet. Vagy nem?

GEORGE (*Sabinához*) Most erre mit feleljek?

SABINA Mondd azt, hogy a további beszéd csak sértené az érzelmeit. Sokkal-helyesebb-a-jövő-szemponjtjából-ha-gyorsan-és-röviden-végeztek.

GEORGE Kímélni szeretném az érzelmeidet, Maggie.

RÁDIÓRIPORTER Mr. Antrobus, fölhúzták az orkánjelzést. Talán még hozzákezdhetünk.

MAGGIE (*nyugodtan, szinte álmódosva*) Nem azért lettem a feleséged, mert tökéletes voltál. Még csak azért sem, mert annyira szerettelek. Hanem azért, mert megígértél valamit, hitet tettél rá. (*Lehúzza a gyűrűjét és nézi*) Ez a hit tette jóvá minden hibádat. És az enyémet is. Két tökéletlen lény kelt egybe, és ez a hit az adott szóban tette házassággá az egészet.

GEORGE Ugyan, Maggie ... még tizenkilenc éves se voltam.

MAGGIE (*visszahúzza a gyűrűt az ujjára*) És mikor nőttek a gyermekeink, nem az otthonunk védte őket, nem a szeretetünk – hanem ez a hit, ez a bizalom! És ha ezt a hitet felrúgjuk – akkor minden megtörténhet! Még ez is! (*Széles mozdulattal elhúzza Gladys harisnyájáról az esőköpenyt*)

GEORGE (*bénultan nyújtja ki karját*) Gladys! Megörültél! Hát már mindenki megörült?! (*Sabinához fordul*) Ez a te műved! Te adtad rá ezt a ...

SABINA Én? Azt se tudja, hogy ki vagyok.

GEORGE (*Gladyshez*) Mars vissza a szállodába, és vedd le azonnal ezt az ocsmány holmit magadról!

GLADYS (*pimaszul*) Jó, már megyek is. Csak annyit hadd mondjak még, hogy Henry ...

MAGGIE (*ellentmondást nem tűrve tapsol*) Elég a fecsegésből. Majd én visszaviszem a szállodába, George. ~~Csak előbb még egy levelet ... Egy üzenetet dobok az óceánba. (Kutat a retikiüljében) Ejnye, no, hová lett az a vacak? Megvan. (Valamit, ami számunkra láthatatlan, messze bedob a nézőtérre, magasan a közönség feje fölött) Palackposta. Levél van benne. És a levélben mindaz, amit csak egy asszony tudhat. A tartalmát sose mondták még el se férfinak, se nőnek, és ha ez a palack egyszer célhoz ér, új kor következik. Mi mások vagyunk, nem amilyenek a könyvek és a színdarabok mondanak. Nem amilyenek a reklám fest. Nem minket ábrázol a film, nem rólunk beszél a rádió. Mások vagyunk, nem amilyenek mondanak, nem amilyenek gondolnak: mi — egyszerűen mi vagyunk. És ha egy férfi rátalál közülünk arra a bizonyosra, akkor már tudja is, miért kellett az egész világegyetemnek mozgásba jönnie. De hogyha az a bizonyos férfi rosszul bánik velünk, akkor jobb, ha eltűnik a lelke az óceán fenekén — pedig csak egy lelke van —, mert máshova úgyse való. No gyere, Gladys! Menjünk vissza a szállodába!~~

Gladyst erősen kézen ragadja, de a lány kiszakítja magát, és előrejön, hogy az apjához szóljon.

SABINA Színház az egész! Egy pillanatig se törődj velem!

GLADYS Tudd meg, hogy Henry eltalált valakit egy kővel. Egy négert, aki olyan kerek ~~széket embereket~~ tolt. Végét járja az illető. Henry elszaladt és bujkál, de a rendőrök nagyon nyomoznak utána. És engem egy csöppet sem izgat, hogyha nem törödsz a mamával és velem, mert én többet úgyse szeretlek, és remélem, más se szeret majd téged, soha – és úgy kell neked!!! (*Kiszalad*)

GEORGE (*utánaindul*) Nekem ... nekem utána kell nézennem...

SABINA Nem! Most itt maradsz. Ilyen izgatottan nem mehatsz sehová! Még jó, hogy száz év múl-

va ezt is elfelejtjük. Na gyere, kezdődik mindjárt a riport! Mondj valamit, akármit! Úgyis csak egy csomó madár meg hal meg efféle hallja.

RÁDIÓRIPORTER Köszönöm, Miss Fairweather. Nagyon köszönöm. Készen ~~vagyunk~~vagyok, Mr. Antrobus.

GEORGE *(megérinti a mikrofont)* Hogyan? Hogyan? Kikhez beszéljek?

RÁDIÓRIPORTER De kérem, Mr. Antrobus! A mi rendünkhöz meg a többi rendhez!

GEORGE *(fölkapja a fejét)* Mit akar ez a rengeteg madár?

RÁDIÓRIPORTER Csak épp a delegátusok. Minden fajtából kettő-kettő.

GEORGE *(a közönség felé mutat)* ~~Nézzék~~Nézzé a vizet! És azokat ott! Ugrálnak a halak. Jaj, ha itt volnának a gyerekek! És ott a cethal is, a Maggie-é! Maggie, gyere, itt vannak a bálnáid, Maggie!!

RÁDIÓRIPORTER Remélem, elkészült, Mr. Antrobus.

GEORGE És ~~nézzék~~nézzé csak a partot! Nem is mondta, hogy ezek is mind itt lesznek!

SABINA Igen, George. Ott vannak mind az állatok.

RÁDIÓRIPORTER *(a készülékkel bajlódik)* Igen, Mr. Antrobus, azok ott a gerincesek. ~~Reméljük~~Remélem, hogy ön után majd az oroszlán is szól hallgatóinkhoz. ~~Fáradjon ide, Mr. Antrobus,~~ ~~k~~Készen vagyunk! Még éppen futja az időből vihar előtt. *(Szünet. Rekedt suttogással)* ~~Tessék,~~ ~~hallgatják.~~

2.12

Besötétedett.

Közvetlenül Mr. Antrobus szavai után éles, füttyülő süvöltést hallani. Furcsa, cikázó fények villóznak a színpad körül. A többi szereplő eltűnik a színről

GEORGE Barátaim! Unokatestvéreim! Kilencvenmilliárd évvel ezelőtt ősapánk elhozta az élet szikráját erre a bolygóra.

Mennydörgés fojtja el szavát. Mikor az égzengés elül, a jósnőt pillantjuk meg Mr. Antrobus mellett

JÓSNŐ Antrobus, nincs veszteni való idő! Négy korong van a viharjelzőn! A móló végében ott a bárka, azonnal szálljon be a családjával együtt!

GEORGE A családommal? Nekem már nincs családom! Maggie! Maggie! Nem jönnek.

JÓSNŐ Dehogynem jönnek, Antrobus! Ezeket az állatokat is vegye föl a bárkára! Minden fajtából kettőt!

SABINA George! Mi van veled? Ez is csak olyan vihar, mint a többi!

GEORGE Maggie!

SABINA Ugyan, maradj velem, majd bemegyünk ... *(Bizonytalanná válik)* Ez is csak olyan vihar, mint a többi ... vagy nem?

GEORGE Maggie!!!

MAGGIE *(megjelenik Gladyszel. Tárgyilagosan)* Itt vagyok, Gladyszel együtt.

GEORGE Hol jártatok? Hol a fenében mászkáltatok? Gyorsan szálljunk be abba a bárkába!

MAGGIE Persze hogy beszállunk. De nem találok Henryt. *(Kiszalad a sötétségbe, és kiabál)* Henry!

SABINA *(fojtott, izgatott hangja olykor sikoltásba megy át)* Az egészet nem hiszem! Ez képtelenség! Nincs itt semmi baj! Megértem én már sok száz ilyen vihart!

JÓSNŐ Ne vacakolják el az időt! Indulás! Hajtsák már be azokat az állatokat! Kezdenek új vilá-

got! Megint mindent előlről!

SABINA Esmeralda! George! Mondjátok – ez csakugyan komoly?

GEORGE *(egyszerre nyakig munkába merül)* Előbb az elefántokat! No, szépen, így, ni! Nézzetek a lábatok alá!

GLADYS *(kihajol a korláton, és az egyik állat hátát bökdösi)* Te! Hagyd már abba, mert a végén itt maradsz!

GEORGE *(A kenguru bent van már? Ahá, itt vagy! Tedd zsebre, légy szíves, ezt a teknősbékapárt! (Más állatokhoz, a vállára mutatva) Gyerünk, másszatok föl ide! Ejnye, siess, mert eltaposnak!)*

GLADYS *(az apjához, lefelé mutat)* Nézd, papa, a kígyók!

MAGGIE Nem találom Henryt! Hen-ry!

GEORGE *(Gyerünk, gyerünk! Mássz a hátára! Farkasok! Sakálok! Vagy akármik vagytok, most törődjön mind a maga dolgával!)*

GLADYS *(elérzékenyülten mutat valahová)* Nézz oda, papa ...

SABINA Mr. Antrobus, vigyen magával! Ne hagyjon itt! Majd meglátja, dolgozni fogok. Kiszolgálom magukat! Elvégzek mindent!

TAGOK *(lobogó alatt átvonulnak a színen)* Hé, George, mitől gyulladtál úgy be? Azt mondja az öreg George: „Ni, fiúk, úgy látszik, esni fog.” „Maggie, hol az esernyőm?” – Mit szölközött hozzá, George elszegődött a **Barnum cirkuszhoz!**

GEORGE *(megfogja a felesége kezét)* Gyerünk, Maggie, minden pillanatban leszakadhat a móló!

MAGGIE Nem, Henry nélkül egy tapodtat sem ... Henry! Fiam!

GLADYS *(a feljárón)* Mama, papa! Megy szét a móló! Mama! Már recseg-ropog!

MAGGIE Henry! Káin! Káin!!!

Henry beront a színre, és anyjához fut

HENRY Itt vagyok, mama!

MAGGIE Jaj, hála Istennek! Na gyere, hamar!

HENRY Azt hittem, már nektek se kellek!

MAGGIE Mozogj! Hamar! *(Maga előtt taszigálja a széksorok között)*

Már az egész Antrobus család ott van a nézőtéren, Sabina a feljáró tetején topog

SABINA Mrs. Antrobus, vigyen magával! Hát nem emlékszik rám? Majd dolgozni fogok. Kiszolgálom én mindnyájukat. Csak ne hagyjon itt!

MAGGIE *(türelmetlenül, félvállról)* Jó, jó. Úgyis túl sok lesz a dolog. Na, siessen!

JÓSNŐ *(egyedül maradt a színpadon, Sabinához zord mosollyal)* Úgy, úgy – mars vissza a konyhába!

SABINA *(már a feljáró aljában, a jósnőhöz)* Ez az én életem! Mindig akkor szenved hajótörést, mikor már majdnem jóra fordult. *(Lefut a széksorok közé)*

Most a tagok tűnnek fel, kígyózó táncban ugrándoznak végig a színen. A jósnőt csúfolják

TAGOK Gyorsan egy kajakot, egy percet se késsünk! Jósolj, Mrs. Károgó!

JÓSNŐ Csak pancsikáljatok a vízben, fiúk, örüljétek és vigadjatok!

KRUPIÉ *(a tombolaszalomból)* Á-kilenc, á-kilenc. Cé-huszonnégy, cé-huszonnégy.

TAGOK Rongyot, bugyrot, zsákot tessék!

JÓSNŐ Eredjetez haza, és másszatok föl a háztetőre! Dugjatok rongyot az ajtó minden részébe! Akkor is késő! A vízözöntől nem menekültök! Lett volna módotok rá. Tiétek volt az egész nap. Elpuskázttatok. Végetek!

HANG *(a tombolaszalonból)* Bé-tizenöt, bé-tizenöt.

JÓSNŐ *(beárnyékolja a szemét, és kinéz a tengerre)* Már biztonságban vannak. Hej, George Antrobus! Most törd a fejed! Hogy építs új világot! Most törd a fejed!

Függöny